

Ideja Europe

Barbarić, Damir

Source / Izvornik: **Vijenac, 2014, 518, 14 - 15**

Journal article, Published version

Rad u časopisu, Objavljena verzija rada (izdavačev PDF)

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:261:635943>

Rights / Prava: [In copyright](#) / [Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2024-06-29**

Repository / Repozitorij:

[Repository of the Institute of Philosophy](#)

ESEJ

Ideja Europe

Danas prevladavajuća politička filozofija pokazuje se nesposobnom fenomenu nacije priznati njegovo neporecivo pravo. I onda kad to nije posve izričito rečeno, nacija je za nju samo čimbenik smetnje i zapreka hodu povijesti, anakronizam koji bi trebao biti uklonjen, da bi se posve oslobodio proces neograničena razvitka društva u njegovu stalnom nadmašivanju sama sebe

Damir Barbarić

Podimo u ovom razmatranju od opomene Huga von Hofmannsthal: "Samo banalnost duha ili pak nužda da se brzo prijede na praktične rasprave može ideju 'Europé' i njezine izvedenice 'Europljanin', 'europsko' smatrati duhovno utvrđenim pojmovima. Ti pojmovi ustvari pripadaju onima koji su najmanje utvrđeni i potrebno je veoma napregnutu nastojanje da bi ih se utvrdilo i osiguralo."

Oni koji postaju dijelom Europe u punom smislu riječi zatječu se pred tom bitnom zadaćom. Nikako se ne bi trebali zadovoljiti agresivno nametanim stavom da su najviša europska mudrost i ključ za sve njezine životne tajne sadržani u gospodarskom rastu i osiguranju što uspješnijeg plasmana proizvoda. Upravo obrnuto, Europa i njezina bit im sad više nego ikad trebaju postati dostojnim pitanja i promišljanja. Da u "zajedničkom domu" ne bi tek zbnuneno tumarali ili u najboljem slučaju pokorno podupirali sad ovu sad onu konstelaciju političke moći, trebaju znati što je Europa i što su oni u njoj. U tu svrhu neophodno im je bit Europe uvijek iznova misliti i propitivati.

Dobro su poznate gotovo nepremostive poteškoće već pri prvim pokušajima orijentacije u toj zadaći. Europa se ni geografski ni etnički ne da jednostveno omeđiti. Već i same njezine granice, ponajprije one spram istoka, neprestano su pokretne i gotovo tekuće. Stoga se radije nego geografski Europu pokušava odrediti kulturno-politički.

Pritom kao donekle izgledno polazište može poslužiti stav Paula Valéryja da je "u potpunosti europska [...] svaka rasa i svaka zemlja koja je jedna za drugom bila romanizirana i kristijanizirana te podvrgnuta duhovnoj strogosti Grka". Međutim, ubrzo se pokazuju problemi koji nastaju iz takva određenja. Prije svega, upitan je udio autentično grčkog nasljeđa u izgradnji duhovnog ustroja Europe. Doduše, grčko podrijetlo igra u njoj značajnu, možda čak odlučujuću ulogu, ali gotovo isključivo u liku klasičnog "humanizma", koji zapravo nije drugo do grštvo koje je pod utjecajem helenizma i Rima iz osnove preinačeno i lišeno vlastite biti.

Bit Europe trebalo bi možda radije tražiti u nasljeđu Rima, kako to na primjer žustro preporučuje Rémi Brague: "Europa u užem smislu ima temeljnu crtu koju ona možda jedina posjeduje i na koju jedino ona polaže pravo. To je romanitet, ili točnije latinitet."

Ta se tvrdnja čini opravdanom. Ali i njezine su posljedice povezane s mnogim poteškoćama. Jer sve više dozrijeva svijest o tomu da je upravo romanitetom Europa na sudbonosan način bila pokrenuta u smjeru bezuvjetne uspostave imperija, točnije rečeno onog imperijalnog. Unutarnji poriv za ekspanzijom, koji ju je u početku novovjekovlja nagnao da u slijedu "velikih otkrića" sva otkrivena područja svijeta ta smjesta podvrgne brutalnom i beskrupulo-

Peter Paul Rubens, *Otmica Europe*, 1610.

znom porobljavanju, treba, čini se, shvatiti kao baštinu i daljnje razviće biti rimskog imperija.

Kako je to prije dvadesetak godina obrazlagao Peter Sloterdijk, kobni europski nacionalizmi i dva njima prouzročena svjetska rata, a naposljetku i "imperij SAD" – u kojemu "moderna Europa" gleda "izvanjštenu lik vlastite biti" – podrijetlo imaju u rimskom imperiju. Prema njegovu tumačenju, u novovjekim pokušajima da se od tog jedinstvenog *sacrum imperium* stvori mnoštvo istih takvih nastali su svi europski imperiji, kojih je konkurencija skrivila razorne europske katastrofe u dvadesetom stoljeću. Europski pronalazak nacionalne države nakon Francuske revolucije u bitnoj je vezi s tim preinačenjem jednoga carstva u mnoštvo novih carstava. Oko 1900. Europa je bila mnoštvo dovršenih, odreda iz temelja grabežljivih nacija. Belgijanci, Nijemci, Englezi, Francuzi, Nizozemci, Talijani, Portugalci, Rusi i Španjolci vjerovali su s jednakom ozbiljnošću da njihova politička sreća ovisi o tomu da svoje ime utisnu na što je moguće veći isječak globusa. Europski nacionalizam bio je zapravo pluralizam imperijalizama. A jer je Europa odviše mala da bi na dulji rok hranila više ofenzivnih imperija, nacionalno-imperijalna trvenja i nadmetanja glavnih europskih nacija morala su se ubrzo izopaciti u svjetske ratove. Bez obzira dijelimo li sve pojedinačne korake tog Sloterdijkova razmišljanja, radi se o uvidima koje ne bi bilo mudro posve ignorirati.

Osvrnimo se nakratko i na treću temeljnu značajku Europe koju navodi Valéry, naime kršćanstvo. Prije svega u oči upada činjenica da je ono iz temelja rascijepjeno i podijeljeno, najprije u latinsko-zapadno i bizantsko-ortodoksno, a prvo osim toga i u rimsko-katoličko i reformirano-protestantsko. Nemoguće je zanemariti golemo značenje toga višestrukog rascjepa za duhovnu arhitektoniku Europe. Zato nije preporučljivo, hoće li se unatoč tom nezacjeljivom rascjepu u jezgri kršćanstva izgrađivati i unapređivati njezino jedinstvo, upravo kršćanstvo uzimati kao ono čime je bitno i prvotno određena.

Ali gdje onda tražiti njezinu bit? Mig se opet može naći u Valéryja i njegovu već navodenom ogledu *Kriza duha*: "Posvuda gdje europski duh dospjeva do prevlasti pojavljuje se maksimum potreba, maksimum rada, maksimum kapitala, maksimum prihoda, maksimum zahvaćanja u vanjsku prirodu, maksimum odnošaja i razmjene. – Skup maksimuma sačinjava Europu, odnosno njezinu sliku. Europski čovjek ne definira se ni rasno ni jezikom i običajnošću, nego žudnjom i napregnutošću volje."

Na različitim se putovima tu "volju za maksimumom" o kojoj Valéry tu govori počelo misliti zajedno s "imperijalnim" koje smo mi ovdje spominjali, kao i s onim što je Nietzsche pod imenom "volje za moći" dojmivo izložio kao najdublju metafizičku osnovu svega što jest. Čini se da bi tek buduće promišljanje toga trostrukog sklopa i njegova ishodišta moglo razotkriti Europu u njezinoj biti.

Ovdje možemo učiniti samo korak na tom putu. Za sugovornika pritom uzimamo Huga von Hofmannsthal. Zašto se obraćamo upravo njemu? Nije li on ipak samo pjesnik, doduše velik, ali ujedno onaj koji se od pjesništva rano oprostio, a u kasnijim je proznim pokušajima da opominjući i potičući utječe na duh Europe ostao gotovo nezamijećen? Osim toga, nije li svoje političke nazore i djelatnost stavio u službu po mnogočemu prijeporne "konzervativne revolucije"?

Svemu tomu unatoč, shvaćanje Hofmannsthal kao pjesnika u prosječnom i uobičajenom smislu riječi seže prekratko. Kao malo tko drugi on je iskušao i prozreo sve, pa i najskriveneje stranputice isključivo pjesničke egzistencije, ogrnute zavodljivim plaštom "esteticizma", i od toga se odvážnim činom odricanja zauvijek oprostio. To treba znati i cijeniti, odatle treba i danas učiti, a političke uvide koje je na tom putu stekao treba nastojati shvatiti i prisvojiti. Hofmannsthal vrijedi jednom čuti i poslušati kao političkog mislioca.

Što se pak tiče kompleksa takozvane "konzervativne revolucije" odnosno "stvaralačke

restauracije", danas smo – nakon što nam je posljednji veliki europski događaj sloma komunističkog imperija omogućio da i u fašizmu i u komunizmu općenito sagledamo jedno i isto zlo totalitarizma te da upravo u tomu prepoznamo temeljnu crtu cjelokupnoga europskog nasljeđa – dospjeli dotle da shemu "desnoličjevo", koju se dugo lagodno i nemisaono slijedilo, konačno odbacimo kao posve isluženu. Odvažnost pravog političkog promišljanja ne može se više oslanjati na taj izlzan, nepovratno ideologizirani obrazac.

No, čak i prihvatiti li se da Hofmannsthal nije bio tek "pjesnik", nego prije svega mislilac političkog, kao i to da se spram "konzervativne revolucije" za koju se zalagao više ne smijemo odnositi isključivo odbojno, ostaje pitanjem zašto bi se promišljajuće propitivanje ideje Europe trebalo odvijati upravo u razgovoru s njim, čak i uz ogradu da je ovdje uzet prvenstveno kao primjer političkog mišljenja koje bi od danas uobičajenog bilo bitno različito. Ne pripada li "ideja Europe", ako se ovdje metodički u zgrade stave njezini mnogostruki ekonomski, historijski, demografski, geostrategijski i slični aspekti, ipak najprije okružju političke i socijalne filozofije, koje nam već stoljećima nude odgovore na takva i slična pitanja i probleme?

Nećemo prikrivati skepsu spram glavnine suvremene političke filozofije. Ona u osnovi počiva na vodećoj ideji prosvjetiteljstva da je ljudski individuuum, metafizički shvaćen kao atomizirani subjekt, ishodište i cilj, početak i kraj svake političke zajednice. Svaki vid zajedništva takvih apstraktnih individuuma može u tom vidokrug biti shvaćen jedino na način jednako apstraktni, mehanički i posve nepovijesne konstrukcije. Upravo je takva bila ona predodžba hipotetskog društvenog ugovora koja je prihvaćena kao teoretsko ishodište novovjekovne političke misli, bez prave svijesti o tomu da je daleko ranijeg, stoičkog, štoviše antičko-sofističkog podrijetla.

Neovisno o manjim razlikama u pojedino-

